

Han satte sig ned paa en Stol for roligt at overveje, hvad han skulde gøre. Det galdt først og fremmest om ikke at blive latterlig. Skulde han udfordre Frandsen? De to havde i sin Tid studeret sammen paa Landbohøjskolen, og Frandsen, som var Søn af en københavnsk Skotøjsfabrikant, havde dengang følt sig meget beæret af Venskabet. Nu var den Skomagerdreng bleven overlegen. Red omkring paa Egnen og agerede engelsk Lord.

Hvad der næsten opbragte ham allermest var, at han selv havde anbefalet Vennen til Grev Rabenfeldt, da Greven engang havde talt om, at han vilde have sine Skove takserede. Nu høstede han Lønnen for sin Venskabsstjeneste! . . . Hvad skulde han gøre? Dersom han kastede Frandsen paa Porten, vilde Følgen jo bare blive, at Folkesnakken æreskændede hans Hustru, og at han selv blev stillet i Gabestokken. Men netop i Øjeblikket maatte en Familjeskandale for enhver Pris undgaaes. Den mindste Skygge paa hans Husliv kunde forspilde ham alle Fremtidsmuligheder. Indtil Valget var ovre, maatte han af Hensyn til den offentlige Mening bide Skammen i sig og lade, som om han ingenting saae. Siden kunde han altid skaffe sig Oprejsning.

Han stillede sig igen hen foran Spejlet og formandede sig selv til Rolighed. Han bandt sit Slips, der var gaaet op, og eftergik med en Lommekam Skil-